

дателни-тѣ же вѣобще пріемватъ глаголъ *werden*. Нѣма обаче нѣкое точно правило; спорядъ кое-то да можи да се назначи: кои трѣба да пріемватъ *haben*, и кои *sein*. Но за улесненіе на учящіе се забѣлежвамы слѣдующее:

Кога единъ глаголъ означава вѣобщѣ едно дѣйствіе, то онъ се спряга съ *haben*. Н. п. *ich habe geschrieben*, азъ сѫмъ писалъ, и пр. Но кога глаголъ-тѣ означава едно движеніе, или едно стремленіе къмъ нѣкое мѣсто, или къмъ нѣкое намѣреніе: то онъ се спряга съ вспомогательный глаголъ *sein*. Н. п. *ich bin entschlossen meinen Zweck zu erreichen*, азъ сѫмъ се рѣшилъ да постигну цѣль-тѣ си; и проч.

I. Спряженіе на правилнїй и дѣйствителнїй глаголъ.

Loben — хвалъ.

§ 50.

Извителное наклоненіе.

Полвин'-минжлое.

Сегашнное.

<i>Ich lobe</i>	хвалъ
<i>du lobst</i>	хвалишъ
<i>er lobt</i>	хвали
<i>Wir loben</i>	хвалимъ
<i>ihr lobt</i>	хвалите
<i>sie loben</i>	хвалять.

<i>Ich lobte</i>	хваляхъ
<i>du lobtest</i>	хваляши
<i>er lobte</i>	хваляше
<i>Wir lobten</i>	хваляхмы
<i>ihr lobtet</i>	хваляхте
<i>sie lobten</i>	хваляхж.